

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números anteriors 10 céntims.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Librería Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

DIMARS, DIA 23, SORTIRÀ LO POPULAR
ALMANACH
DE LA

CAMPANA DE GRACIA

ESCRIT PER MES DE CINQUANTA AUTORS DISTINGITS

ilustrat ab profusió de dibuixos dels intel·ligents artistes M. MOLINÉ, APELES MESTRES, LL. LABARTA, R. MIRÓ, N. VAZQUEZ y M. FOIX

MAGNÍFICHS CROMOS IMPRESOS PER VÍCTOR LABIELLE

Preu: DOS ralets

L' ÚNICA COALICIÓ POSSIBLE.

o sistema electoral francés ofereix condicions de legalitat y de moralitat, qu' es una viva llàstima que aquí no s' hajen tingut en compte. Sabut es qu' en tot país constitucional hi ha més de dos partits à disputar-se l' predomini polítich y quedintre decada agrupació neixen fraccions en gran número.

Donchs, perque una primera elecció siga válida, los francesos exigeixen que hi prengan part la meytat més un dels electors inscrits. Aixis mateix, perque un diputat siga proclamat, es necessari que obtinga la meytat més un dels vots que s' emiteixen.

¿Se fa una elecció, sense que hi prengan part la majoria dels electors? Donchs *ballotage*. Aquesta paraula vol dir que aquella elecció queda anulada. ¿Hi pren part la majoria dels electors; pero cap dels candidats, en rahó de la diversitat de candidatures, logra alcansar la majoria dels vots emesos? *Ballotage* també.

Y en sa conseqüència, se procedeix à una segona elecció, la qual resulta válida siga l' que vulga l' número d' electors que vagin à votar. Pero, respecte à candidats en aquesta segona elecció, la lluita se circumscriu únicament als dos qu' en la primera hajan obtingut major numero de sufragis.

De aquest modo, sense necessitat de coalicions, los partits afins s' agrupan naturalment; las ideas que tenen algún punt de semblansa, s' armonisan, y l' diputat que resulta elegit, representa una gran concentració de forças, realisada al amparo de la llei.

Aquí no coneixem res d' alt. Lo sistema electoral es-

panyol, produheix lo desordre, y provoca la indisciplina dels partits. Sembla que la llei s' haja fet apostila per facilitar lo triunfo del govern.

Qualsevol govern, sense tenir forças en l' opinió, triomfa sens més qu' emplear los medis y recursos de la seva posició oficial, quan los partits de oposició estan traccionats, dividits, faltats de intel·ligencia.

Lo govern té la unitat del mando. Las oposicions adoleixen de la diversitat en sus tendencias; y així com la unitat es forsa, la disgregació significa debilitat.

Ab lo sistema dels *ballotages* no importa que de moment las oposicions apareguin disgregades: així proban ab lealitat la seva potència. Pero ve la segona elecció, qu' es la definitiva, y llavors s' uneixen. Cada ovella se'n va ab sa parella. Y la lluita resulta, d' aquest modo, sèria, digna, y sobre tot moral.

Si aqui a Espanya regis lo sistema francés, nosaltres seriam los primers en dir:—«No hi ha cap necessitat de tramcar coalicions ni intel·ligencies de cap mena. Que cada qui desplegi la seva forsa, y l' escrutini dirà qui ha de ser lo candidat oposicionista, que tots deurém apoyar resoltament en la segona elecció.»

Pero com la llei francesa no regeix aquí, ni cap altra disposicio que se li sembli, hem d' exclamar:

—Cuidado, electors enemichs del govern: cuidado à dividirnos! La divisió es lo suicidi, es la mort, es la ruina, davant del odiat adversari.

Y per lo tant la coalició s' imposta.

Y no una coalició à benefici de tal ó qual partit, de aquesta ó aquella agrupació política. S' imposa la coalició à benefici de tots, la coalició per restablir l' imperi de la llei, per no permetre las impuresas conservadoras.

Lo govern al falsejar lo sufragi, al emplear sense escrupuls los recursos més repugnats, al pretendre ferho tot, sense pararse en barras pera guanyar à tota costa, atenta al patrimoni dels ciutadans en general; macula y destruix la única garantia que té l' país pera expressar no sols ara, sino demá y sempre més, la seva voluntat soberana.

Un exemple.

Entra en un poble una partida de bandolers, y la campana branda à somatent. Al só de la campana se renueixen tots los veïns honrats. ¿Se preguntan, per ventura, ells ab ells quinas ideas professan? Nò. Los basta considerar que 'ls bandolers posan en perill la seva

bossa, la seva tranquilitat, tal vegada la seva existència. Y tots s' arman plens de resolució y tots se disposan á cumplir lo seu deber. ¿Per qué? Senzillament perque tots estiman per un igual la seva hisenda, lo seu sossego, la seva vida.

Aixis entenem nosaltres que s' ha de fer la coalició, en aquest precís moment.

Los escàndols dels nostres enemichs reclaman un somatent general. Tothom té vot; tothom, donchs, té un arma pera combatre. Las trampas indignas, las falsificacions cínicas, los escàndols intolerables tan sols poden durse á cap quan lo cos electoral se mostra apàtic i indiferent gracies á la divisió y á las miserias dels partits politichs.

Brandeu á somatent y compareixerà tothom, y 'l sufragi, que de dret es avuy universal, serà universal de fet... ¡A veure llavors qui s' atrevirà á insultarnos!

Parlar de coalició invitant als uns, excluhint als altres; dir que de la coalició no poden formarne part los revolucionaris més ó menos platonichs ó pretender que no 'ns hem de coaligar ab cap monàrquich per liberal que siga, es establir distincions inoportunes y perilloses.

Tant més forta, tant més invencible serà una coalició com més elements agabelli. Nosaltres la voldriam veure extenentse desde 'n Sagasta als socialistas. ¿Per ventura no estém tots interessats en que la lley del sufragi universal, per tots acceptada, quedí á salvo? ¿No desitjém que 'ls conservadors no pugan destruir-la després de haverla deshonrada?

Aquest es lo punt cèntric de la coalició.

Qui senti odi, animadversió, despaci contra 'ls far-sants, contra las trápalas, contra las indignitals, contra las pressions oficials, contra 'ls que disfressan burots, contra 'ls que farceixen las urnas de candidatures fraudulentes, contra 'ls que alteran los resultats del escrutini... en una paraula, qui siga amich de la lley y enemic dels que la conculcan, que surti de casa, que s' agrupi, y que voti.

¡Somatent general! ¡Guerra á mort als conservadors!

P. K.

DIMARS definitivament veurà la llum 'l Almanach de la Campana de Gracia. No 'ns està bé alabar las nostras obres; pero consti qu' hem fet tot lo qu' hem pogut per igualar, y fins per excedir als catorze que portém publicats fins ara.

Cromos esplendits, dibuixos dels primers artistas, text variat dels més reputats escriptors; molta sàtira, molta nota festiva, moltes alusions políticas... y tot plegat per dos ralets.

Preparin la mitja pesseta y cuytinse si no volen quedar sense, puig á pesar de que la tirada es numerosa, ja sabém per endavant que no 'n hi haurà per qui 'n voldrà.

Dilema que presenta en Castelar al final de son notable article sobre la coalició:

«D' entendres liberals y republicans, la resultant será la democracia legal y conservadora; de no entendres, la República revolucionaria roja. Ara que trihin.»

Tots los camins van á Roma.

Per lo tant, diguem á los castellans:

—¡A Roma por todo!

¿Tenian algún dupte sobre si 'ls conservadors al tirar la capa al toro yan tirarli ó no van tirarli tota? Donchs aquest dupte se 'ls hauria desvanescut plenament al reunir-se la Junta provincial.

—Allá 'ls haurian vist tal com son. Petulants, atrevits, desafiant ab sas paraulas y ab sas miradas á la opinió pública, justament indignada.

En certas coses no hi ha aturador: quan se 'n pert una mica, se perden totes.

Comprend que 'l públich interrompsés ab freqüència las bravatas d' aquells valents. N' hi havia realment per perdre la sanch freda.

Obstruir los debats; retrassar las reclamacions més fundadas; sortir sempre ab la xeringa de «no ha lugar á deliberar», tirar-ho tot á barato prevalguts de que son majoria, una majoria lograda en virtut de l' abstenció de un home que fa traició al partit que va elegirlo... aquí tenen tots los seus recursos.

Me sembla á mí que ja en cap més elecció podrán contar ab l' assisténcia de burots y municipals. Municipals y burots, se 'n donarán á menos de tractar ab ells.

Diu un periódich de Madrid que 'l govern ha donat compte a la reyna regent dels candidats que figuren en l' encàssiat del ministeri de la gobernació.

Endavant las hatxas!

Consolis, Sr. Sagasta. Encare hi ha qui gasta més tupa que vosté.

Una bona notícia:

«En la direcció general del Tresor, s' han agotat ja 'ls bitllets de la rifa de Nadal.»

Vostés dirán: —Aixó es senyal de que 'l diner abunda.

Y s' equivocan si aixó pensan. Lo que abunda es la desesperació. Tothom que té deu duros se 'ls gasta a la rifa, per tentar la sort, avants de clavarse un tiro.

Llàstima que 'ls sagastins de la Junta central del Cens hajen retxassat la salvadora proposició del Sr. Cervera, que a més de ser un antich republicà, es un excellent ocultista.

Fassi lo que vulga, Sr. Cervera: tot es inútil. Aquests sagastins son cegos y no tenen cura.

A Alemania ha sigut condemnat pels tribunals, per haver permanescut sentat, mentres un orador, en un banquet públich, dirigia un brindis al emperador.

Vajan prenen nota d' aquest fet, aquells que predican que 'l obrer no ha de preocupar-se de la política, y que per 'l obrer lo mateix té una forma de govern que una altra.

Desde que 'ls conservadors governan, saltan gangas per tot arréu. Ja veurán com ara aviat nos quedarem sense illes Filipinas.

Aném á explicarnos.

—Las illes Filipinas constitueixen una explotació dels frares de totes classes y colors. Los frares podian adquirir fincas, terrenos, tot; pero ab una condició: que no podían pulirs'ho. D' aquest modo, las propietats dels frares eran d' Espanya.

Pero ha pujat al ministeri 'l apotecari Fabié, y sense encomanar-se á Déu, ni al diable, ha fet lo gran pegat del sige.

En virtut de una disposició presa per aquest ministre, modelo de reaccionaris, los frares de Filipinas podrán engegar tot lo que tenen, ab entera llibertat.

Y ja veurán com se cuytan á ferho. ¡Oh y ells, quins uns per anárse'n ab escrupuls!

—Y á qui ho vendrán? Als alemanys als inglesos, al dimoni, si 'l dimoni porta quartos á la butxaca. D' aquest modo inglesos, alemanys, y dimonis, que fa temps ambitionan lo domini de aquellas illes, començaran á ficarhi la pota pels convents. Y ja anirém veient las conseqüències.

—Ditzós Fabié! Ja no havia de ser apotecari. Perque, á mi que no m' ho digan; totes aqueixas tretas no són responen al desitje de afavorir als frares, sino també al afany de vendre molta medicina d' espant.

—Van tentse càrech de si es ben necessari que 'ns adelantém á fer una bona bugada?

Si no 'ns espavilem en las més proximas eleccions, lo dia menos pensat nos trobarém que 'ns cauen frares á la sopa.

—Com si fossen moscas!

—Miran qu' escrupulosas s' han tornat las autoritats eclesiàsticas!

—A El Diario de Cataluña va reptarlo 'l vicari general, per haver dit que 'l famós marqués de Serralo estava patint una tinya.

Jo ja ho veig: de un home que tinga tinya, se 'n aparta tothom. De manera que 'l periòdich nocedalí encara feya un favor als seus enemichs carlins, ja que venia á dirlos: —A parteuvos del marqués.

Pero 'l vicari general deu pensar de una altra manera. Com que ara 'ls carlins no tenen res més que fer, deu voler que s' entretingan gratant.

En Castelar publica un article invitant á fer una ampla coalició liberal-republicana, que abarqui desde la extrema-esquerra de la República, al partit fusionista.

Y li preguntan á 'n en Sagasta:

—¿Qué li sembla aquesta idea?

D. Práxedes barbotega algunas paraulas incoherents: —Bé... si... pero... ja veurá... no sé... avuy no cal precipitar... en fi... més tart ja veurém...

Lo de sempre: duptes y vacilacions.

A un home que s' ofega, si li tiran un cap de corda, s' hi arrapa instintivament.

Pero en Sagasta no es aixís. Si 'l trayém del mar alborotat que amenassa tragàrs'e'l, tem haver de abordar en las platjas republicanes... y á aquest preu, dupta fins de la salvació.

Per ell traballa, que no per nosaltres. Que ho vaja fent aixís, y no li faltarà un caritatius conservador que de un cop do rem lo tiri á pico.

Seguint la inspiració de alguns prelats, molts representants de la dreta de la Cambra francesa s' han declarat republicans, cedint á las sugestions del patriotisme.

—L' arbre de la República segueix enfonçant sas arrels. Avuy ja arriban fins al cor de la nació.

Una frasse de un discurs pronunciat fa pochs días per

en Sagasta, al objecte d' entusiasmars als seus correligionaris del Círcul liberal de Madrid:

—Los liberals, si som amants de la democracia, ho som també de la monarquia.

Es á dir: estimo a una jova perque es fresca y guapa; y al mateix temps á una vella, perque 'm dona quartos.

—Lo verdader amor, no calcula; l' amor verdader, sent.

CARTAS DE FORA.—M' escriuen de Suria: «Lo rector de aquesta població, veyste que la religió se 'n acaba de anar per portas ha comensat per realzar'a, y lograrà 'ls seus fins si creu dos consells que li dono á continuació. 1.- Per guanyar aquesta partida de tuti que fa tant temps està juntant, es necessari que 's desfassa de totes las caries fallas, que son los vicaris (tal com succeeix en Joanet Maco, que gracies á una mà oculta lo treuen del poble per evitar-nos escàndols); 2.- veure si pot pillar lo caball de trunfo qu' es á dintre del Centro catòlic, pero per pillarlo es necessari qu' en lloc de la pena de pecat mortal que imposa á tots los que vayan á veure la Passió y Mort de Cristo, que se posa en escena al Ateneo, fent perdre á la societat 300 ó 400 duros, ha de posarlos cent dies de indulgència, cas de que torni á representar-se. Fentlo aixís no dubti que farà la pau.»

—Lo rector de Vilassar de Mar, ab motiu de la comunió general celebrada el dia 8 del corrent, digué que no la farà á cap noya que hagües anat á ballar lo diumenje, y que si se 'n presentava alguna que hi hagües anat, la faria quedar ab la boca badada. A major abundant, unas quantas beatas van fer de policia, recorrent las salas de ball; per pendre nota de las noyas que hi havien anat. Dada aquesta campanya, casi no queda més recurs que anar á passar lo rato á la iglesia, la qual no deixa de ser divertit desde que predica un frare, lo qual l' altre dia deia: —«Cristo ha dit que dos y dos fan quatre.» Y abrassant lo Sant Crist exclamava: —¡Oh, Déu meu, quina veritat diguerem!... Crech que de la mateixa manera que dos y dos fan quatre, podia dir que dos vins fan quaranta.

—A Sant Quinti de Mediona los conservadors van tenir 50 ó 60 vots, los carlins 22 ó 25 y 'ls republicans 250. Mentre se feia l' escrutini los noys recorrien los carrers, cantant: —«Viva la República —ara més que may —capellans y frares —vayan cap-per-vall.» —Un arcalde de barri molt misaire va dissoldre la comitia á cops de gorra.

En un dels col·legis electorals, un repartidor de candidaturas carlistas deia: —Ay Senyor, sembla mentida! Tantas papeletes que hi dat y tan pocas que 'n han sortit! —¿Qué s' hi ha de fer! li deia un republicà: aixós es com los geys de sucre que 's curan á Lourdes: l' ayuga de la propaganda republicana que s' ha fet, las ha disolt.

—L' arcalde de Artés va manar fer: altre dia un pregó real que comensava aixís: —De ordre del Sr. Arcalde se fa saber á tots los pares de família que demà á dos quarts de tres de la tarda, portin los seus fills á la iglesia, ahont ab conveni del Sr. Rector hi haurà lo bisbe de Menorca que confirmarà. Y tinguin en compte que 'l acte de la confirmació es un gran bé per la salut y la salvació del cos y de l'ànima, fá 'ls catòlics distingits, etc., etc.»

—Magnífich! De manera que la confirmació, la bofetada espiritual es un gran bé pél cos! —Vaja, corren uns arcaldes que mereixen que 'ls confirmin.

FRET.

Com si algú li hagües dat corda per anar-nos fastidiant, fa uns quants dies que 'l termòmetro s' entreté no més baixant. Allá dalt hi ha hagut glassades, allá baix plou á trompóns, una capa de neu freda tapa planas y turrons. Desde Russia fins á Itàlia, desde Londres al Putxet, no's conversa d' altra cosa que dels fums que gasta 'l fret. Y la gent, acurrucada, anyorant lo sol d' istiu, ab les mans com á salsitjas busca 'l foix, y plora y diu: —Repunyalada! —quín grisó fá! —ahónt dimontri —ném á pará?

En Romero, plé de fàstich y cansat de fer sermons, ha volgut passá revista als seus tètrichs esquadrons. ¡Quinas llàgrimes li queyan al notar lo atrotinats que han quedat los pobres húsars desde qu' estan desmontats! Cap d' ells gosa á obrir la boca, han perdut casi l' ale, la meitat no tenen ànim per dar vivas ni per ré. Contemplant l' aspecte esquàlit que presenta 'l seu partit, lo pollastre d' Antequera, entre sí, diu que s' ha dit: —Repunyalada! —quín grisó fá! —aquesta trepa —haig d' escalfá!

—¡Qué n' hi fá al govern de rabia la Juola central del cens! La tal junta es un obstacle... pero, á veure jcom se vens? Totas las seves intrigas, tots los plans que ha meditat la junta 'ls hi tira enlayre y 'l govern sempre es copat.

Don Antón y 'l bon Silvela
traballan com á lleóns,
preparant novas tramoyas
y forjant combinacions...
La junta s'manté serena
resistint tranquilament;
de manera que ara 'l Monstruo
ha acabat per si dihent:

—¡Repunyalada!
¡quín griso fá!...
Aquesta junta
l'haig d'escalfá...

Ab las eleccions darreras
ha quedat casi probat
que l'esperit d'aquest poble
està mort ó aletargat.
Lo fred de la indiferència
invadeix tot lo seu ser
y ni menos ja pregunta
qui es que guanya ó qui es que pert.
Enfonçat á casa sèva
y amagant sas opiniòns,
lo país sembla un cos magre
carregat de panallóns.
Per xo avuy la democracia
llensa foch per tot arréu,
procurant despertá 'ls pobles
y cridant en alta veu:

—Lo fred vos mata?...
Ja's trobará
qui aquesta terra
vinga á escalfá!

C. GUMÀ.

FELICITACIÓNS.

o calendari ho canta. «Sant Tomàs? Pluja de felicitacions. Ja pot estar tant seré com vulgan: lo qu' es aquest xubasco, ningú 'ns lo treu de sobre.

En tan venturoso dia
que nos recuerda á Jesús
felizmente dado á luz...

los explotadors de la butxaca del
pròxim dòtan també á luz las

seves felicitacions, com si volguessem demostrar que aquesta
es una fetxa tan alegra que hasta 'ls diners han d' expandir-se, sortint á pendre la fresca y cambiant de domicili.

Moltas de las raresas que contan los sabis referents á la
época del naixement del Senyor, jo las poso en quarentena.
Pero alló de que la vinguda del Mesías va ser anunciada
per una estrella ab qua, sí que ho crech.

Vejin si devia ser llarga la qua que portava la estrella,
qu'encare avuy dia está durant. Per mí, las felicitacions
de Nadal son la qua á que 's refereixen los sabis.

Ha arribat á exténdres tant aquesta moda de las décimas,
que ja no hi ha més remey que deixarse felicitar per tots
hom... ó pegarse un tiro

No hi val no tenir relacions ni viure retirat de la gent: al
arribar Nadal, tots som coneiguts, tothom 'ns porta d'allò
més afecte.

—Tilín, tilín...

—Quí hi ha?

—Vinya á durli la dècima. Soch lo noy del carboner.

—Me'n alegro; pero dòna la casualitat que nosaltres no
ns servim de cap carboner, perque aquí 's cuya ab gas...

—No importa, de totes maneras jo tinch lo gust de felici-

tarlo y desitjarli un bon Nadal...—

Y al arribar aquí, ab tota la franquesa del mon, lo baylet

para la mà .. una mà negrissima y digna de un carboner.

Passan cinch minutxs.

—Tilín, tilín...

—Qué se li ofereix?

—Que per molts anys; felissas festas...

—Ay ay! ¿qui es vosté? No recordo haverlo vist mai...

De qué fá?

—Psé! No tinch carrera fixa. Arreplego lo que passa...

Veu? Aquests días me dedico á portar la dècima á tots hom...

No hi ha ningú que no 's cregui ab lo dret de plantarnos
la felicitació pels nassos.

Lo mosso del café, que 'ns serveix tan malament com sab.
Lo repartidor del diari, que la meitat dels días se descuida
de durlo.

Lo porter del cassino, que may sab lo que li preguntém.

Lo sereno, que sempre equivoca l' hora.

Lo vigilant, qu' no vigila.

Lo escolà de la parroquia...

L' any passat va portàrmela un subjecte á qui ni siquiera
de vista coneixia.

—Hombre—vaig dirli, mitj rihent, mitj serio:—no tinch
l'honor de ..

—Ja ho sé, ja ho sé—va exclamar ab molta llistesa:—
vosté no 'm coneix: soch lo mosso de la *Funerària europea*,
aquesta casa de caixas de morts d' aquí 'l cantó...

—Pero si jo may he comprat res d'aquest article, afor-

tunadamente!

—Per xo mateix: las décimas nosaltres las hem de portar
en vida, perque si esperés, verbi gracia, á que vosté fós
mort... calculi quina planxa faría jo...—

Revestéixinse, donchs, de valor y prepàrinse per rebre
l' temporal desfet de décimas, cromos y paperots de totes
màndas que se 'ns ve á sobre.

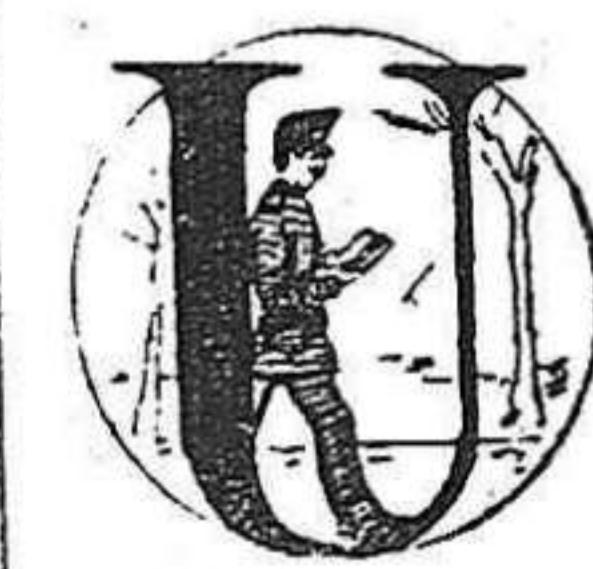
Jo no puch fer sinó una cosa: acompañarlos en lo sen-

timent per aixó de la epidemia felicitacionesca y dirlos, en

cambi, ab tota sinceritat y desinterès:

—Qué las passin felissas!

FANTÁSTICA.

N tal Botella ha fet un discurs en
lo Circul de la Unió mercantil de
Madrit, sostenint ab la major formali-
tat qu' en Romero Robledo es l' únic politich serio que te-
nim á Espanya.

—Qué volen que 'ls diga! Per-
que de una botella 'n rajin aquests
conceptes, se necessita que la tal
botella estiga plena d' amilich.

En Cánovas y en Silvela no s' ocupan de res més que
de fer l' encasillat.

Ocupemnos nosaltres de fer la coalició y ja veurán lo
que succeix.

Ecls podrán fer l' encasillat.
En cambi nosaltres los traurem de sas casillas.

Escenes de las últimas eleccions á Barcelona. Adver-
tintlos que son rigurosament històrics.

Un repartidor de candidaturas conservadoras, deya:

—Jo si reparteixo aquest paper es per guanyarme la
vida, que de bon grat no ho faria. En temps de la Revolu-
ció també 'n repartia; pero aquelles eran federals. Y
miréu si 'l mon ha donat toms. Avuy tota la gent ben
vestida pren la candidatura republicana y tots los mal-
carats me venen á trobar á mi perque 'ls entregui la
conservadora.

En un cologi hi havia un sol interventor republicà.
Los monàrquichs ván invitarlo á fer la trampa y ell vā
negars'hi resoltament.

Veyent que tot era inútil, miréu quina estratègia 's
ván pensar per allunyarlo, més que no fos sino per un
moment, y fer lo tarugo.

Cap allà á mitj dia vā presentarse un home, que des-
prés de donar lo seu nom, digué:

—Jo voto per la República.

—Y la candidatura?—vā preguntarli 'l president.

—No sé que vol dir.

—Anéu á buscar candidatura y tornéu.

Un interventor monàrquich vā alsarse, accompanyantlo
á la porta. L' interventor republicà no 's vā moure.

—Si es un elector de veras, no hi fá res que li don-
gan una candidatura per altra: perderém un vot; però
més val perdre'n un que 400 que 'n ficarian á l' urna si
jo m' alsava. Y ademés—afigia—que aquest elector fá
cara de burot.

Gracias á la sèva previsió, aquell vā ser un dels pochs
colegis en los quals no sigué possible ferhi 'l tarugo.

L' altre dia á la Bolsa, un conservador vā desvergo-
nyirse contra un coneut possibilista y aquest va plan-
tarli 'ls cinch dits á la cara.

Una operació de bolsa com un' altra qualsevol.

—Dono!

—Prench.

L' operació sembla que 's liquidarà definitivament en
lo Jutjat municipal.

Es fàcil que al possibilista lo condemnin al màxim
de la pena: total, cinch duros de multa. Un duro per
cada dit.

Jo al seu puesto tiraria un bitlet de deu duros sobre
la taula del jutje y repetiria la operació, dihent:

—Qué 'n cobrin un' altra!

—Qué diuhen los conservadors? —Qué la coalició es un
contuberni?

—Y donchs la conxoxa qu' ells han fet ab en Martos,
ab en Romero Robledo, ab en Sardoal... quin nom me-
rei? —Y las magarrufas que fá poch dirigian al periò-
dich revolucionari titulat *El País*... quin concepte ins-
pira?

Desenganyarse: aquí no hi cal mes que una cosa: la
coalició de tots los que manejan escombra contra la coa-
lició de tots los que manejan porqueria.

L' Ajuntament ha adquirit una màquina desinfecta-
dora destinada al Hospital de higiene, alberch de certa
classe de donas que pateixen de certas malalties.

—No seria més convenient adquirir màquines desin-
fecadoras y destinàrlas als colègis electorals? ¡Cuidado que
n' hi deixan de miasmas perilloses los senyors de la
conservaduria!

Un dels encasillats per recomandació de 'n Romero
Robledo, es D. Federico Pons, antich fusionista.

Mal vā D. Paco si 's refia de certs pons per passar de
una banda á l' altra.

Los sagastins un dia se 'n refiavan y aquests pons
ván ferlos figura.

Una frasse treta de la Biblia que 'ls republicans ho-

landesos, apenas mort lo rey, varen fixar en totes las
cantonadas:

—Desgraciat lo pais en que reyna un rey noy...

La Biblia es la veu de Déu. La Biblia es la veritat re-
velada.

A California s' està montant un telescopi que serà 'l
més gran del mon. Gracias á la sèva potència se podrà
veure la lluna á unes 100 millas de distància solzament.

Més clar: si á la lluna hi ha conservadors, y 'ls con-
servadors de la lluna celebren eleccions y al celebrarne
fan la patota, desde la terrà 's podrán distingir perfecta-
ment las trampas dels conservadors llunàtics.

La reyna de Rumania s' dedica á escriure dràmas.

Dintre de poch n' hi estrenarán un, que, per supuesto,
serà extraordinàriament aplaudit.

—Perque—com me deya aquest dia un pobre autor—
sent reyna no li faltarán alabarderos.

En Silvela s' proposa anar cridant un á un als gober-
nadors de las provincias al objecte de donarlos instruc-
cions electorals.

Me sembla que las instruccions que 'ls donarà en
Silvela podrian condensar-se en una fórmula bréu y ex-
pressiva:

«Apretéu ben bè 'ls tornillos y bon puny. Donguéu
garrot á la sinceritat electoral; pero sense ferla patir
massa.»

Desde que veig á D. Práxedes tant vacilant y sempre
per la ditzesa qüestió de sas afeccions dinàsticas, se 'm
figura que la corona se li ha escorregut del cap, sense
adonar-se'n y avuy la porta al rededor del coll.

De manera que lo que fá ja no es amor á la corona,
sino amor al collar.

XARADA.

Adorada Tersa-quarta:
de la Hu-dos-tera hi vingut
y 't porto un tros de total
que 't dich, que val un Perú,
tersa-dos-quarta convidam,
perque aixís podré segona,
tersa ta mare, m' estima
donéumela per esposa.

ORALICE UGUEDER.

ANAGRAMA.

Usa uns total tot Bernat
que arriba al total de creure
que l' arribaré al veure
sino tot, mitj trastocat.

E. SUNYÉ Y S. LOPEZ.

TBENCA-CLOSCAS.

S. D. ENRICH MODELO.

CUBA.

Formar ab aquestas lletras lo títol de una producció ca-
talana.

UN ENCatalanAT.

GEROGLÍFICHS.

RE RE RE

KI VI

eee 000

T

Q. KALA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans P. y B., Un Mariner, R. Bruna, J. Coch, Pau Pastanaga,
F. Torres, Mayet, Cabo J. F. de Gui..., Eudalt Sala, Anton de l' Orga
y Pallarings.—Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa pe... cas.

Ciutadans Pere Serafí, Noy de Canet, Janet de l' Orga, Saldoni de
Valcarca, E. Llorenç, Xato del Born, Pau Payavench, F. Porteria
y Fernández.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remet.

Ciutada Marangí: Va bè.—F. Torres: En lo que 'ns remet hi ha
molts bona intenció, però la excitació que dirigeix als espanyols ja
dirigim nosaltres en cada número.—N. A. Chia: L' idea es aprofita-
ble: la forma no.—Ll. Milla: Va bastant bè.—P. Martí Peyer: La
primera es passadora: l' epígrama no 'ns fa felissos —R. Roura:

LO SUFRAGI UNIVERSAL Y 'LS CONSERVADORS.

¡Pobre sufragi universal! Quan lo deixin los conservadors ja no 'l podrán aprofitar ni a la casa de socorro.